

A száikó

Van nekem egy madaram,
Jaj, nagyon haszontalan
Sir, nevetgél, beszél, béget —
S ellopja a kiflivéget.

Ideröppen, odaszáll,
Néki mindig „áll a bál”.
Eszébe jut és rogyásig
Bodri hátán nyargalászik.

Nagy imposztor a Matyi,
Hol itt, hol ott hallani.
Most a kakast utánozza,
Majd a konyhán gondol rosszra

Néha gágog, mint a lud:
— Kukorica nekem jut!
S úgy nyikorog, mint az ajtó:
— Nevem: Mátyásmadár, — szájkó!

A Cirmosba belecsip;
— Szeretsz engem egy kicsit?
És ha Cirmos nekivadul
Bizonyos, hogy ő jár balul

Pajkos, torkos, szentelen,
Mégis — nagyon szeretem.
Néha szídom: Vigyen kánya! —
De nem!... Hisz sírnak utána...

Majthényi György.

Petykó

Valami éhező pásztorgyerekek közelébe dobnak a kertek alján szedegető tyukoknak és ha valamelyiket úgy eltalálják, hogy ottmarad, azt aztán elviszik és megsütik.

Egy áprilisi napon a mi sárga szakállas tyukunk sántán jött be a kertből. Ez a boldogtalan állat tavaly is megsántult és csak a télen szedte össze magát. Hát itt van, most megint sánta. Haza jött szegény, mert neki is csak ez a mi egyszerű házunk az itt-hon. Mihozzánk tartozónak tudja magát. Ha rám néz, azt mondja magában: ez a gazdám; ha az anyámra néz, azt mondja: ez az öreg asszony; aztán tudja, hogy melyik a cseléd és melyik a gyerek.

Hát a tyuk megint sánta. Látszik rajta, hogy nehezőre esik minden lépés. Amint beérkezik az udvarra, le is ül mindjárt az egyik georgina-bokor alá, akár tavaly, amikor beteg volt. Mégis csak furcsa, hogy állat is lehet olyan mindenben szerencsétlen, olyan péntekes, mint némelyik ember. Már csirkekorában is gyakorta magára vonta a figyelmünket azzal, hogy hol a vizesgödörbe esett, hol a meszesbe. A fejét egyszer az egérfogó csappantotta be, egyszer meg még pihés korában a tulajdon édesanyja lépett rá úgy a nyakára, hogy alig bírtuk életre locsolni. Aztán mikor felnőtt is, akkor is neki kellett éppen ott állnia, ahová a forró vizet öntötték és ott ülnie, ahol a görény a legszeleső tyuknak a farktollát kitepte.

Hogy megint ez a baleset érte, azt hittük, nem éli túl. Azonban néhány nap múlva mégis csak összeszedte magát. Ismét járt, bár az egyik lábára biccentett. Az udvaron lévő virágok között